

Cuprins

<i>Tabel bio-bibliografic</i>	5
Toamna, cînd se pornesc vînturile	9
Castel în lumina soarelui	13
Strada castanilor sălbatici	27
Jocul	35
Pogromul	47
O poveste care te face să roșești	53
Serenadă pentru Anna	61
Pășunea toamna	65
Logodnicii	75
Pășune	87
Pisoii	93
Pe cînd îl despăduceau	97
Povestea ciupercilor	103
Perele	109
Caii	111
Omul care venea de departe	117
Pagini dintr-un album de catifea	123
Băiatul și cîinele	147
Harpa eoliană	167

Copilul este (totuși) singur în cameră. Simte cum îi îngheață mâinile și încă de multă vreme vrea să se ducă la bucătărie să se încălzească, dar parcă nu prea-i vine. Aici nu-l vede nimeni, iar acolo, în bucătărie, sub privirile celor mai în vîrstă, nu s-ar putea juca în felul ăsta. Poate că nu l-ar împiedica, și cu siguranță nu l-ar certa (mai ales mama), cu atît mai mult cu cît simte că e un joc absolut nevinovat (față de aprinsul chibriturilor în hambar sau scuipatul trecătorilor). Și totuși jocul ăsta al lui e cam ciudat. Annei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. De aceea ține zdravăn pe umăr o pernă mare, înfățată în stambă, luată de pe pat și, plimbîndu-se prin cameră, chipurile cocîrjat sub greutate, trece de la un portret la altul (aici e ceva păcătos, simte asta), mormăind ceva cu jumătate de gură. Lîngă mașina de cusut, în fața ferestrei, pe podeaua bine frecată zac jucăriile lui părăsite: soldați de plumb, bile de argilă și de sticlă... Fiindcă el e

ocupat acum cu alt joc, căruia nu-i știe încă numele :

— Doamnă, doriți puf de lebedă albă ? șoptește făcînd o plecăciune, cu privirea ațintită la zîmbetul enigmatic al Mona Lisei de deasupra patului Annei. Pe chip i se citește regretul sincer. Asta era ultima lui șansă. Pînă acum l-au refuzat atîția mușterii. Și bătrînul ăsta (cu pălăria lui caraghioasă și cu pipa lungă sub buza de iepure) care atîrnă deasupra patului tatei, și bătrîna asta distinsă (cu nas coroiat și niște încălțări caraghioase, cu vîrf ascuțit și copci), toți pe rînd, și acum și femeia asta frumoasă, cu un zîmbet misterios și totuși atît de ambiguu, încît o clipă ți se pare că va cumpăra totul, ca în clipa următoare să-ți lase impresia că va refuza totul cu un blînd dispreț. Băiețelul rămîne în fața ei, jignit și îndrăgostit. Așteaptă răspunsul și se gîndește la un singur lucru : asta nu e o treabă pentru mine. Femeii ăsteia i-aș da toată marfa pentru ochii

ei frumoși, pentru zîmbetul ei, iar afacerea mea s-ar duce de rîpă. Ce-o fi o fi, își spune, iar ochii îi lucesc blînd. Las' mai bine să-i dau totul, să doarmă într-un așternut pufos. Apoi deodată zice cu voce tare :

— Doamnă Mona Lisa, iată un dar pentru dumneavoastră din partea unui tînar negustor, pentru un așternut pufos... Ați plătit cu zîmbetul dumneavoastră, doamnă.

Se înclină și roșește instinctiv, chiar dacă știe că e un joc și o prefăcătorie, însă se rușinează de curtoazia lui stîngace și de trădarea față de el însuși, fiindcă, dacă te joci de-a negustoria, trebuie să te îngrijești de marfa ta, ca s-o vinzi cît mai bine, nu să dai faliment din pricina unui zîmbet.

Bărbatul se uită pe gaura cheii. Și-l vede pe răposatul său tată, pe Max Ahasverus. Nu e un duh, e Max Ahasverus, negustorul de fulgi de gîscă, în carne și oase. Vine de undeva, de departe, de

foarte departe. Bărbatul tace. Simte cum i se tulbură vederea. Prin gaura cheii vine un curent tăios, aidoma celui de pe un culoar. Max a găsit un mușteriu:

— *Frau, wünschen Sie feiner ganzfeder?* spune el cu o plecăciune șireată și dă jos sacul de pe umeri.

Bărbatul tace.

— Doamnă Mona Lisa, zice Max, am cel mai frumos puf din tot ținutul. E de la lebăda Ledei. Doriți puf veritabil de lebădă?

Apoi, văzînd un zîmbet pe chipul mușterului, un zîmbet abia presimțit, care exprimă în același timp și dispreț, și milă, dar care totuși promite ceva, își ridică sacul pe umăr și spune, făcînd o plecăciune:

— *Adios, señorita*, o să vă căiți.

Atunci bărbatul tresare. Mîinile lui, care pînă atunci stătuseră încrucișate la spate, încep deodată să spună ceva ce nevastă-sa nu poate vedea, fiindcă are

fața întoarsă în altă parte. Eduard, însă, nu reușește să-și dezlipească ochiul de la gaura cheii. Se îndreaptă deodată de spinare și-și șterge ochii cu batista, fără să-și scoată ochelarii.

— Maria, zice el în șoaptă, ghicești cine e în cameră? Trage și tu cu ochiul! Fii atentă!

Femeia se întoarce, fără să lase din mână ibricul lins de flacăra violetă a reșoului cu gaz.

— Cine, Eduard? Cine?

Vede cum i se măresc pupilele pe sub sticla ochelarilor.

— Cine? Cine? Privește! strigă el furios. Răposatul meu tată. Max Ahasverus!

Apoi se trîntește obosit pe un scaun și își aprinde o țigară. Ea îndepărtează ibricul de pe foc. Se vede că îi tremură mâinile.

Ușa scîrțîie și băiețelul tresare. Femeia îl surprinde cu perna în brațe. În afară de el nu mai e nimeni în cameră.

— Andi, spune ea, neputîndu-și ascunde tremurul vocii. Ce faci tu aici, în odaia asta rece? Ai mîinile înghețate.

— Nimic, zice el. Mă joc.

— Mai lasă perna aia, spune ea.

— Mamă, dar cu perna mă joc, răspunde băiatul, apoi își pune perna pe umăr și se proțăpește în fața ei. Doamnă, doriți puf de lebădă? zice el zîmbitor, făcînd o plecăciune.

Femeia tace. Băiatului îi pierе zîmbetul de pe chip (da, știa el, simțea că era ceva păcătos în jocul ăsta al lui). Ea îi smulge perna din mîini și o aruncă pe pat. Apoi se îndreaptă spre ușă, dar se oprește țintuită de privirea bărbatului. Lăsînd mîna băiatului, se apropie iute de el.

— L-ai văzut pe Max Ahasverus?

Întrebarea cade asemenea unei prune coapte în noroi.

— Da, Eduard, da. L-am văzut. Mi-a oferit puf de lebădă. Doamnă, doriți puf veritabil de lebădă?